

۲۰۲۰/۰۷/۰۲

میر عنایت الله سادات

سُرور گمشده

عمری ست گشته سُرور از برم جدا
روزم به یاد گمشده ام شام می شود
مقهور روزگار و سزاوار غربتم
نی شمع روشنی که زخم پر به دُور او
می سوزم از فراق و نیابیم شعله ای
نشنیده هیچ کس، که در آئین عاشقی
جسمم به این دیار و روانم به میهنم
تقدیر روزگار بیفکنده ام به دُور
گم کرده ام سرور و نیابم به این دیار

یا من شدم به هجر و فتادم ازو جدا
شامم به فکر صبح نباشد ازو جدا
افتیده ام به دام و نگشتم ازو جدا
نی اهل دل که شکوه کنم بهر او جدا
تا پر زخم به آتش و گردم ز غم جدا
سوزنده شمع یکسو و پروانه زو جدا
باور نمیکنی، که بود جان ز تن جدا
ورنه گمان نبود، که باشم ازو جدا
یابم سرور آنجا، که از آن شدم جدا

کو دست "عنایت"ی؟؟؟ کز فیوض آن

باشم به کوی خویش و نباشم ز خود جدا

(میر عنایت الله سادات - ۲۰۰۵)

**** * * * * ****

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده را مطالعه کنند، می توانند با اجرای "کلیک" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به فهرست "آرشیف" شان رهنمائی شوند!

سرور گمشده

enayat_sadat_sorur_gom_shoda.pdf